

Valamikor réges régen. Szajkó völgy, árnyas erdejének ölelésében, hol a gonoszságról rég nem is hallottak, egy napon, felütötte fejét a vész!

Hatalmas vihar hozta hírét, fátyolos ködbe csavarva, s a szellő szárnyát megülve, madarak énekeként szórta szerteszét!

Valahol a tengeren!

– Hé, fiú, hogy is hívnak, gyere csak ide... – szólalt meg egy öblös férfihang a fedélzeten, melyre a legfiatalabb matróz nagyot ugrott ijedtében. Nem sokat aludt a napokban, és úgy tűnt, elnyomta az álom munka közben. Végülis későre járt már az idő, az égen is megjelentek a leghalványabb csillagok.

– Igen kapitány! Alexander a nevem kapitány – válaszolt azonnal a fiú, majd kihúzva magát mint egy katona, megállt a férfi előtt. Jó kiállású gyerek volt, bár elég vékonyka, egyáltalán nem hasonlított matróz társaira. Magas volt, félhosszú fekete haja fürtökben állt, melyet igen szégyelt, ezért állandóan sapka alá bújtatta rakoncátlan tincseit. Szeme akár az aranyló méz, és a bal íriszben egy furcsa folt... talán egy félhold.

– Nem azért fizetlek hogy el lógj a munka elől, ugye tudod? Tisztában vagyok vele, hogy nem szoktál hozzá a kétkezi munkához, de aki a hajómon akar szolgálni, annak bizonyítania kell – mondta Tim Berger a Madam nevű hajó kapitánya, miközben a fiúnak hátat fordítva állt, és szigorú tekintettel kémlelte a tengert. Tim, egy közép magas, vékony, és erősen borostás ötvenes férfi volt, kinek rossz hírneve messziről megelőzte hajóját, mielőtt kikötött volna valahol. Húsz éve kártyán nyerte ezt a gyöngyszemet, s azóta is a tengereket járja hátha egyszer rámosolyog a szerencse. Amolyan csendes rabló volt ő, nem pedig a gyilkos fajta, ki csak pusztítást hagy maga után. Minden szigeten, minden városban és faluban akad egy kis lopni való, vagy elnyerhető, s még pár asszonyt is talál magának mindig, akikkel elszórakozhatott. Nem vetette meg a rumot sem, a tartalékok nagy része csak alkohol volt, mert hát a rum, mindenre is jó! Fájdalomra, felejtésre, fertőtlenítésre, és éhség ellen sem utolsó.

– Bizonyítani fogok kapitány! Esküszöm anyám emlékére! És higgye el, nála szentebb nem létezik számomra! – jelentette ki Alexander, s szemein látszott hogy igazat mond. Fiatal volt, alig nagykorú, és régi vágya már hogy egyszer belőle is kapitány legyen. Nem volt könnyű élete, állandóan nélkülöztek, anyja kevés volt ahhoz hogy kényelmes életet biztosítson neki, apja pedig sosem volt. Nem is kérdezte ki lehetett, mert úgy gondolta ha anyja nem beszél róla, akkor valószínűleg nem is ért sokat! Mivel nagy tervei voltak, és az esze is megvolt hozzá, így megfogadta, bármi is az ára, egyszer hajóskapitány lesz belőle!

– Láttam sokszor bújod a könyveket, mond csak tudsz e térképet olvasni? Vagy készíteni? – kérdezte a férfi, s közben hanyagul levágta magát a hajó orrába pakolt zsákokra. Elővette koszos szakadt mellény zsebéből ezeréves pipáját, s meggyújtotta. Minden szippantásnál pirosan izzott a parázs a csont színű pipába, melyet sok sok évvel ezelőtt kapott egy számára igen kedves személytől, s mely azóta is szolgálja borús mindennapjain.

– Nem próbálkoztam még ilyen dologgal uram! De sokat tanulmányoztam a térképeket és jól tudok tájékozódni ha előttem van. Igazából csak képzelő erő kell hozzá, ha már láttam előtte a helyet, akkor papírra tudnám vetni azt hiszem – felelte kissé idegesen Alexander.

– Helyes! Akkor holnaptól fiam, te leszel az én jobb kezem, nem lesz más dolgod mint iránytűt venni a kezébe, és papírt. Na meg persze ahogy mondtad, azt a bizonyos képzelőerődöt! – nevetett kissé félelmetesen, miközben szemei úgy csillogtak a félhomályban, akár egy rókának. Sunyi tekintete felért egy vallomással, csak még az nem volt világos mi a vád! Minden esetre a fiú örült, és megkönnyebbült hogy nem eresztették szélnek, sőt, voltaképp fontos ember lett! Egy jobb kéz, amelyről mindenki tudja mit jelent!

Másnap így is lett, Alexander egész álló nap vagy az árbóc kosárban ült, vagy pedig a kabinban számolt és méricskél. Bármerre is jártak, azt feljegyezte, szélességi, hosszúsági fokokat szerkesztett, és minden hely mellé, egy apró emlékeztető rajzot is készített. Majdnem úgy nézett ki mint egy kincses térkép. Már két hónapja voltak tengeren, de még igazán nagy érték nem akadt kezükbe. Alexander minden este későn tért nyugovóra, sokszor hajnalig bujta a könyveket, majd mikor úgy érezte az napra elég volt, kezébe vette a nyakában lógó medálját, és elmondott egy imát. Ennyi maradt neki miután anyja meghalt, egy nyaklánc, sötét kék kristállyal a közepén, mely furán fog hangzani, de dobogott, és nehéz napokon sokat segített lelkinymorán. Néha napján megesik, hogy anyja eljön hozzá, ő lehunyja szemeit, s megpróbál valóságot teremteni elméjébe, s ilyenkor érzi az idős asszony érintését, az illatát. Amolyan túlvilági képesség, mely anyja szerint a jövőben még hasznára lehet, ha szíve tiszta marad ahogyan tanította őt.

Aztán lefeküdt, mert segédként nem aludhatott el, ő volt aki minden reggel ébresztette a kapitányt.

Másnap reggel borzasztó hidegre fordult az idő, tornyosultak fejük felett a fekete fellegek, s a szél is egyre karcosabban súrolta cserzett arcbőrüket. Furcsa érzés kerítette hatalmába Alexandert, úgy érezte nincsenek egyedül ezen a hatalmas tengeren. Az ég nagyokat zengett, s szórta villámaikat szerteszét, majd egyre nagyobb hullámok dobálták a hajót kelet irányából. Ez nem éppen jó, hiszen az ő úti céljuk észak, teljesen el fogja sodorni őket a szél. Előkapták iránytűjét, de az csak körbe körbe pörgött, mintha megzavarta volna valami.

– Egy sima vihar ilyet nem csinál. Mi lehet ez? – gondolkodott hangosabban a kelletnél, mikor megjelent a fedélzeten a kapitány.

– Mi a baj fiú? – kérdezte hangosan kiálltva, de halálos nyugalommal az arcán.

– Nem tetszik nekem ez a vihar kapitány, az iránytű teljesen megbolondult, és igen nagy sebességgel haladunk... ő... nem tudom merre! Addig míg el nem csendesedik nem tudunk mit tenni! – kiabálta oda észrevételeit, de a férfi még most sem aggódott. Erősen kapaszkodott az egyik vaskos kötélbe, szájából most is kilógott pipája, amit az eső már rég kioltott, de csálén álló fogaival akkor is erősen szorította.

– Láttam én már temérdek vihart, egyik sem különb a másiknál. Menjetek, vonuljatok le a kabinokba, nem akarok elveszíteni senkit az emberek közül – utasította Tim a fiút, s megvárta, míg mindenki épségben levonult a fedélzetről. Hosszú órákig nem szűnt a vihar ereje, a kapitány néha néha fel merészkedett hogy lát e esetleg egy szigetet ahol kiköthetnek de nem volt ott semmi csak a vége láthatatlan víz. Na és még valami...

A szél egyre erősödött, a dühös tenger ide - oda dobálta az ébenfekete hajót, amely tehetetlenül hánykolódott a vizen, akár egy rongybaba. Irányíthatatlan lett a kormánykerék, a hajópadló deszkái nyöszörögtek, nyikorogtak, és az árbóc vászna is cafatokba lógott a rúd tetején. Nehezen vánszorgott az idő, de a hosszú és félelmetes éjjel után, az égen végre megjelentek a narancs színű nap első, lomha sugarai. Lágy szellő érintése ébresztette az eszméletlen hajósokat, kik egy különös helyen ébredtek, Szajkó sziget puha homok szőnyegén. Olyan volt ez a hely mint bármely másik sziget, legalábbis az ember azt hinné, de sokkal több lakozott a mélyén, mint amennyit el tudnánk képzelni.

Kába, éppen ébredező legényeink kiket partra mosott a víz, nagy örömmel vették tudomásul megmenekülésük tényét.

– Még élek! Még élünk – kiáltott fel az egyik olyan hangos és éles kiáltással, hogy felrázta a többieket is. Egymás után tápázkodtak fel a hűvös homokból, s úgy tűnt, senki sem sérült meg igazán, a kár inkább a hajóban keletkezett. Egy természetes lyuk tátongott az oldalán, amit valószínűleg a parton álló sziklák okoztak. Miután számot vetettek, és megállapították senkinek sem esett komoly baja, nekiestek a kárfelmérésnek, hiszen nem csak a hajó ment teljesen tönkre, de az összes étel, ital, zöldségek, húsok mind mind a homokban landolt amikor kisodródtak. Még kora reggel volt, így nem romlottak meg, de gyorsan kellett cselekedni, hacsak nem akarnak élelem nélkül maradni még itt vannak.

Miután végeztek, és viszonylag hűvös helyet találtak a rakománynak, nemes egyszerűséggel megálltak a parton és vártak. Lágyan lengett a hűvös szél, a falevelek zizegő hangja törte meg csak a szigetre borult néma csendet. A madarak elhalkultak, a tenger is elcsitult, magába zárta

a haragos hullámokat. Néha káprázat bolondította szemüket, árnyékok vetültek mindenhova, de szólni egyik sem mert. Majd mindannyiuk tekintete a sűrű erdőre esett, ki fejét vakarta, ki az állán pelyhedző szakállát simogatta, de volt aki csak bambán bámult befelé, s nézte, vajon mit látnak a többiek. Na igen, a legénység nem az eszéről volt híres, többsége kocsmatölteléke volt a városnak ahonnan össze kaparták őket, volt akit az utcáról szedett fel a kapitány, vagy épp haragos férjektől menekülő suhancok, akik úgy kerülgették az asszonyokat, mint macska a forró kását. Ezeknek az embereknek nem voltak nagy igényeik, de itt legalább tartoztak valahová! Ha már a világnak nem kellettek!

– Csak Kannibálok ne legyenek, nem szeretném senki vacsorájaként végezni – sopánkodott máris az egyik matróz, aki olyan kövér volt, hogy igazából több napra való vacsora is kijött volna belőle, hiszen nem vetette meg a jó étkeket, és amúgy is ő volt a hajó szakácsa.

– Ez a sziget túl szép ahhoz, hogy emberevők éljenek itt. Nézzetek csak körül, minden olyan csendes, olyan nyugodt – szólt közbe a másik aki az előzőnek pont az ellentéte volt, magas és nyurga, olyan csont és bőr alkat, nagy vörös szakállal és vörös hajjal.

– Talán éppen ez a baj! – motyogta, hunyorogva a kapitány, majd úgy csinált mintha semmit sem mondott volna, és tovább babrálta a csizmáját.

Alexander ismét elővette zsebéből az iránytűt, mely most is csak körbe körbe pörgött zavarában.

Kis idő múlva előkerült egy térkép, azon próbálták bemérni a pontos helyet, de ez nem ment könnyen. Ez a sziget ugyanis nem létezett a térképen. A legutolsó ismert pontot az éjjel elhagyták, és számítása szerint, legalább két napi hajóút lett volna az újabb, de az nem egy sziget, hanem egy elhagyatott világítótorony! Ha az meg lett volna, azt követően nyugati irányba tartva elérték volna a következő kikötőt, és annak kis városát. A vihar alig tartott három órán át, és egy ilyen virágzó, dús élővilágú sziget egyáltalán nem szerepelt az eddigi térképen.

A legénység semmire sem emlékezett az éjszakából, csak az égtelen mennydörgésre, és arra, hogy a hajó nagy gyorsasággal halad a vízen. Egyedül a kapitánynak derengett valami, de hirtelen ő sem tudta hogy igaz volt e amit látott, vagy csak a képzelete játszott vele. Hunyorgott egy darabig, morfondírozott, majd végül úgy döntött, közli a többiekkel is minek volt szemtanúja.

– Emberek! Valami történt az elmúlt éjszaka... furcsa megérzés kerített hatalmába, és mivel nem igen szoktam tévedni, ezért felmentem a fedélzetre, és láttam valamit... valamit, ami szembe nézett a viharral, és idáig vonszolt minket. Nem a szél sodort ki erre a szigetre, nem

tudom mi volt az, de ereje meghaladja képzeletem! Néha felbukkant a hullámokból, s olyan volt mint egy... – itt kissé kutatnia kellett szűkös szókincs raktárában, majd foolytatta.

– Mint egy kígyó, tüskés szarvak ékesítették fejét a színe egészen méregzöld, sárga pikkelyekkel! – mesélte ábrándos szemekkel, mintha csak egy jelenést látott volna, de rögtön vissza is tért a valóságba, mivel úgy tűnt emberei nem nagyon hisznek meséjében.

– Ez most komoly főnök!? – nevetett fel hangosan az egyik megtermett hajósinas.

– Sok volt a rum, vagy mi a fene?

Ekkor már mindannyian teli torokból röhögtek, ahogy azt jó matrózhoz illik.

– Nevethettek, de láttam amit láttam! És én mondom nektek, örüljünk ha épségben kijutunk erről a különös szigetről.

A kapitány ezek után elvonult a kabinba, és a térképet bujta, hátha rájön, milyen Istenverte helyen vetették meg lábukat. Alexander is csatlakozott, de még így sem jártak sok sikerrel.